

מבעד למסוה

(שעוריים בהסתכלות)

„המוזיאון סוכיה להסתפק בפשטות שבה פסחוק הפועל... „נהיה באהלים... וכו'.

ונואם הם וכלכ הוא — מר בוגרצ'וב. מתרגש ומעורר הוא את קהל שומעיו והקול יוצא בין כל שדרות הפועלים: אכן, הנה איש בעל רעיון ושאיפה.

ועניו הוא טאין כמותו — מר בוגרצ'וב: הנה למשל, בא ירושלימה בתור ציר לאספת הנבחרים, שמא סוכרים הנכס שחטצאו אותו במלון אמדורסקי, או ורשבסקי, או מרישק, מקום שם נוהרים רוב דויהודים, אינכם אלא טועים. במלון אלנבי רומצאווה, ששם רק מעט יהודים והרבה קצינים אנגלים. הנקל לו, למר בוגרצ'וב, להיות במלון זה כמעט Incognito, ובעד ענותו זאת מה איכפה אם משלמים במלון אלנבי מאה ועשרים גרוש ליום, שבר פועל

לשבוץ ימים?!! רבותהתי!...

הוי, פדגוג-דמנוג!!

* * *

Cherchez la Femme!

מתרעם הוא יציב בקונטרס על עירכי „דאר היום“ שמתכנסים לנישף במלון אמדורסקי, לאור הלוקס. מתרעם על נסיעתו של הקצין ושל „כתבו של עתון גדול באירופה“ (נסיעה על חשבון עצמם). זועף הוא גם על הגבירות שמורטנות לנישף זה, ועל המחמאות שהן בולעות. כיצד? האם לחיות „חיי פריז“ רוצים הם אלה הצעירים? הנישטע כדבר הזה? והגבירות, האם לא נושה היא להן, להתאסף ולהתענג לאור הלוקס? הלא זהו סמל „הבועיות“! כנהוג בין אנשים איספנסים, הבעלי-אדיאל, שהקצים בפנות הישנות, בחדר טחניק מריחו של עשן או בירה; או יושבים מסביב לבוסתה מלוכלכת ומדברים בפעם האלף על „אדיאל“, „שתגנות“, וכו'... הן רק אלה הם

חיים אמתיים, חיים שצריכים להכניסם בארץ ישראל לכל פנוחיה!

הוי יציב-אוסלה, מי היא הדסדסונה שלך ישננרה לאור הלוקס?! * * *

כוחב „הרשימות“ בפועל הצעירי מלא חמה על המברקים שנשלחו מלונדון בנוגע לאות הצטינות שניתנה לקצין א. בעד „גבורתו“ (סיק). ובאמת צדק י. ר. איכה הקדישו כל עתוני אנגליה מאמרים לקצין זה, כשהפועל הצעירי לא מצא לנחון להודיע אפילו בתור ידיעה על מותו של אחיו של הקצין, טות שפרסמוהו בשעתו כל עתוני העולם. ובכלל מהו „הגבורה“ שהראת הקצין? זוהי „שרלטנות“ מאין כמותה. גבורה אמיתית הראה לנו רק כוחב הרשימות“ בימים הרם, בעת שסכן את נפשו לכתב מאמרי תהלה לחורקים ולנימל-ששה משיחם. וזה היה גבורה, שאין אף אחד פעמוני לונדון מפרסם אותה!

כטו שחרו אלה „המרנלים“ בכספם, כמנהגם, את העתונים האנגלים...

אכן אין צדק ויושר בעולם!

* * *

ו„הארץ“ שנפתח את מתניה למלחמה קדושה בעתונות הצהובה.

הלאה „המסציה“ שמתבלטת באותיות גדולות מעל עמודי „דאר היום“, „שרות מיוחדת“, „שער כספים“ וכו'.

עתון הגון, שאינו זקוק כלל לדיעות המענינות את הקהל הפשוט, עתון שמצבו איתן הוא הנדון לכל הישמות המפוצצים של עורכי, שכסף הלאם משלם בעדו ובלכד שיקראו אותו בגדוד ובקבוצה. עתון כזה בודאי ובודאי שהחובה עליו להלחם בכל „הצהוב“ שבעתונותו.

והמלחמה נטושה!

העברית של „דאר היום“ מסורסה היא. אין „סיטואציה“, קורירורי, מינוריטטי ו.אובשוקרציה נכנסים לחוף מלונם הפצנפצם של עורכי העתון

„הצהוב“ הוה אין להם גם רגש „אחריות צבורית“, כמו שהוכיחו בגלוי בשעת הפוגרום בירושלם. בעת שעתון דגון ואחראי „הארץ“ הבין שטוב להחכא בין הכלים, והלילה לא לקרא את הפרעות בשם הנורא „פוגרום“, יצאו אלה „מחוצפים“ של „דאר היום“, בעצם יום הפרעות בגליון שמפגרתו ישורה, לאוח אבל ומחאה ויעזו לתקף ולחייב את ההנהלה הצבאית. ומה לכב יוחר „מחסר רגש“ של אחריות צבורית? אפילו מר אוסישקין, שישב אז בהרד-הדריו של ועד הצירים, נחלהל לקריאת סאטר הצוק שכוה וירעד...

ובכלל — למה להתחשב עם עתון „בורנני“ כ„דאר היום“ אשר מוציאו-לאור אינו בועד הפועל הציוני, ואינו מהפרולטריון הפזור? עתון שאפילו מר אטינגר מכיר ב„צהבותו“ ולכן נותן הוא ל„הארץ“ תשלום מיוחד בעד הדפסת רשימות „הקרן הקימת“.

כל זה כאין הוא לעופת השחתת טעם הקהל

שבה איש „דאר היום“ קהל זה כל-כך התרגל לסנסציות של העתון „הצהוב“ עד ש„הארץ“ הוכרחה לפסס את קוראיה ב„שרות מיוחדת“ ודוקא בראשים כולמים, וגם „שער כספים“ — סליחה! — „שער חלופין“ עם „לידות“ (מלה נוראה שיצרה זה „בוגר“ „בן-הורה“). ודרישה לסנסציות כל-כך גדולה היא עד שהוכרחה „הארץ“ להדפיס דין-וחשבון מהארון א. ג. אדות החפוש אחרי המנוח ביאנקיני; אוחו א. ג. שנשלח על הוצאות „דאר היום“ לעשות את החפוש, וישכשוכו לא סצאו עורכי „דאר היום“ שדי בהורות הן הדיעות שהביאו, ולכן לא פרסמו אף מלה בנוגע לענין זה.

צדק הקטן שירטון, ציר לאספת הנבחרים“ כשבאהד סמאמרו בעתונו הנדול „הבטה“ ז"ל סייב בקריאה טרה: „ומה שמכאיב ביותר הוא, שיש ל„דאר היום“ קהל קוראים.“ אכן מכאיב, אבל אמת הדבר!

עזמות